

SÕJAHÜÜD

Spetsiaalne fond

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

SP. 6168

ENSV
Riiklik Avestik
Päästeväe

Nr. 130

Mai 1940

12. aastakäik

Noorus närtsib;
Armastus haihtub;
Sõpruslehed
langevad;
Ema salajane
lootus jääb
ikka püsima.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Kaupmehe
81-7. (Telef. 419-68.)

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. Dahl.

Leegitseva sidame ristiretk jatkub nelipühini. Kui olukorrad lubavad, tahame kohe kuu algusest hakata vabaõhu koosolekutega. Nelipühi koosolekutega lõpetame kevadise ristiretk. Mis sel ajal on korda saadetud, teab ükski Jumal. Tema on aga itelunud, et Tema sõna ei pea mitte asjata tagasi tulema. Ka suvel tahame jätkata oma tööd samas lootuses.

Rahvusliku üleskute korjandus on, kui neid ridasid loetakse, lõpetatud. Seda kirjutades ei või ma veel ütelda, milline on lõpptulemus. Tahan aga veel kord väljendada oma südamliku tänu igale ametajale kui ka korrajale. Iseäranis praegusel raskel ajal on see korjandus meie tööle suureks abiks.

Küllalisi Rootsis. Kolonel Jerrestam (end. Johanson), kes olles töd juhatajana Lätis, astus ka Päästearmee töd Eestis, külastab Tallinna koos kolonel Karlsoniga, kui ei tule ootamatult takistust, teispäeval, 21. ja kolmapäeval, 22. mail ja juhatavad erilisi koosolekuid. Kolonel Jerrestam on praegu peasekretär Rootsis ja kolonel Karlson rahvuslik noorsoosekretär, olles ühtlasi ka Rootsi pihapäevakoolide nõukogu esimees.

Rakveret ja Tartut külastasin mõlemal aprillikuus. Rakveres on leitnant Olo olnud abiks kapten Bleesile, kuna kapten Tennen on haiguse tõttu olnud kodus. Nüüd on mõlemad jälle läinud tagasi oma endistele kohtadele. Töö Rakveres on väga raske ja nõuab ohvitseridelt seal palju kannatust ja usku. Tartus oli laupäeva õhtul perekonnaõhtu ja pihapäeva õhtul võttis koosolekut osa ka Puka metodisti koguduse mängukoor, kes oma ilusa laulu ja mänguga ja kahe venna tunnistusega oli suureks abiks ja õnistasuks koosolekul.

Päästearmee sotsiaaltöö Rootsis pühitsee hiljuti oma viiekümmene aasta juubelit. Eriline pidukoosolek peeti Kontserdimajas, Stokholmis, kus esines ka NKKÜ laulukoor, peale armee muusikakoore. Prints Gustaf Adolf, kes koos printsessi Sibylla ja printsi ja printsessi Bernadotte'iga võttis osa koosolekust, toonitas oma kõnes fakti, et viiekümmene aasta eest, kui väga vähe või ei midagi ei olnud tehtud sotsiaalseks abistamiseks riigi ja omavalitsuste poolt, oli Päästearmee teumurd eest sel alal. Tunnistuseks selle eest kinnitas ta ka kuningana nimel kuldse teenetemärgi mi-

LEEGITSEVAD SÜDAMED.

Komandör Karl Larsson.

Evangelist Luukas kirjeldab sündmust, mis leidis aset esimese ülestõusmise püha pärastlõunal. Siin räägitakse erilise kogemusest, mis kahel Jeesuse järglil oli. Nad olid rännakul Emmause külla, mis asus umbes üksteist kilomeetrit Jereuülemast. Külaskäigu siht Emmause on teadmatu. Ent tee peal nad kõnelesid ja pidasid isekeskis nõu. On kerget mõista, mida nad kõnelesid. Neil päevil neil ei olnud rohkem kui vaid üks aine, millest maksis rääkida. Peagu neile märkamatu oli keegi kolmas ühinenud nendega ja kuulatas nende kõnelust. Nende suureks imestuseks, ta näis olevat täiesti teadmatu kõigest sellest, mis sündinud, see, mis nende arvates oleks pidanud olema kõikide kõneaine.

Nii ta sai teada Jeesusest Naatsaretlastest, imelikust prohvetist, parimast kõnelejust, vägev imetegudes, ja kuidas nad lootud, et tema vabastavast Iisraeli. Ent siis oli kõik see juhtunud. Päike oli loojunud veriselt. Ennekuulmatu pettumus. Kuid sellest ei olnud veel küllalt. Kuulujate teadsi rääkida, et teda nähtud jälle elusana. Mida pidi siis öieti uskuma?

Siis oli kord võõra kesse rääkida. Ta ei olnud nii teadmatu asjast, kui ta oli näidanud seda. Selle asemel oli tal väga palju öelda. Eelkõige, et kõik mis sündinud, olevat üks lüüsilid Jumala kavas inimeste päästmiseks. Kõne saavutas oma sihi. Nad tundsid seda tooni. Ta pidi lubama neile, et ta jääb ühes nendega ööseks. Ja kui ta siis

nistri proua Lagerkrantzi rinda, kes koos ministriga kuulub Päästearmeesse ja olles ohvitserid sel ajal oli slumitöö asjata ja selle esimehe juhataja.

Komandör Yamamuro, Päästearmee töd mitmeaastane juhataja Jaapanis ja üks kristluse tuimund esindajaid seal, suri 13. märtsil s. a. Oma töd Päästearmees algas ta koosolekute küllastajate kingide hooldjana (sellised jäetakse nimelt ukse taha seal), kuigi ta oli üliskooli lõpetanud ja kirikuõpetajana juba tegutsenud. Rääkimata kõikidest muudest tema kirjutistest on tema raamat „Lihtsa mehe evangelium“ ilmunud 350 trükis ja juhatanud tuhandeid Kristuse juurde, kelledest üks on Päästearmee praegune juhataja Jaapanis komandörleitnant Uyemura. Oma eluajal sai ta kaks aumärke keiserilt ja tema surma puhul keiser ja keiserinna annatasid Päästearmeele suurema summa, tunnustuseks komandör Yamamurole.

murdis leiba nendega ühes, tundsid nad teda. Ent samal hetkel ta kadus.

Need kaks ei olnud ainukesed, kes pidid neil päevil tühjendama pettumuste karikat. Jereuülemale oli neid terve hulk. Ja peale nende oli veel kindlasti sadandeid, võib-olla tuhandeid, kes hoidusid enam tagaplaanile, ent kes mõnikord uskusid tundvat Jeesuses Naatsaretis oma unenägude lootust, oodatud Messiat.

Messialootus.

See oli lootus, mis aastasajandeid ülalpidanud rahva julgust. Ja nüüd, ja nüüd oli nendele järgitsee see seebimulike lõhkenud.

Agas Messias, keda Iisrael ootas, ei olnud sama, keda Jumal lubanud saata. Nad lootsid saada poliitilist vabastajat, nende rahva iseseisvuse rajajat. Jumala Messial oli suurem ülesanne. Ta pidi tulema, mitte et teha Iisraeli rahvast sõltumatuks roomlastest, vaid et päästa oma rahvast nende pattudest ja teha neid valimise suurriigi kodanikeks. Kolgatal järgid kaotasid rahvusliku juhi ja teised kaotasid lootuse rahvuslikust iseseisvast riigist. Ent seal Jeesus pani aluse oma mõjule üle terve maailma. Ta ei olnud võidet. Ta võitis.

Enam kui ühes mõttes on inimkond tänapäeval Emmause teel. See on lootusetu rännak vastu määramatat sihile. Ideaalid saavad risti löödud. Isegi mitmed Kristuse järgijast kuuluvad lootusetute hulka. Kas julge enam uskuda? Kas tasub loota?

Vale Messias.

Kogu aeg on valmistatud enesele oma enese Messiat, kes oleks häälestatud inimese isiklike soovidega ja arusaamistega. Ei taheta teada midagi Jumala Messiat. Mitmesuguste lippudega ja mitmesuguste ideaalidega on mindud looma uut maailma. On rännatud vanu kindlusi, mis seisnud teel. Kui võiks vaid kõrvaldada takistusi, mida kristlikkus ja kristlik kõlblus seadnud teele, siis võiks nautida oma olemasolust, ilma mingisuguste pahade tunneteta. Siis vast arvatakse olevat andnud elule ta õige väärte, siis võetakse vastu kõik, mida võib saada.

Ent nood „eluoptimistid“ tulevad tagasi vaid katkiste lippudega ja purunenud illusioonidega. Nad ei ole leidnud, mis nad otsisid. Messia asemel, kellega nad arvastasid, nad leidsid vaid tühjuse ja pettumusi.

Valelootus.

Kahekümne, ei — ainult kümne aasta eest, loodeti võivat ehitada maailma sõja ahervartele uue maailm. Kunagi enam ei pidavat tulema sõda. Ent selle uue maailma ehitamisel tarvitati samasugust materjali, kui vana ehitamisel. Kuidas võiks oodata, et inimestest — täidetud oma vanade himudega, oma isekusega, oma rahaahusega ja ükskõikusest teiste vastu — võiks saada parem ehitus kui vana oli? Mädamunadest ei või teha head olemist, või kuidas? Kui maailmaehitis peaks olema hea, peab ka ehitusmaterjal olema hea. Kristus on ainuke, kes võib hoolitseda selle eest. Ta on ainuke, kes võib muuta inimesi. Ja kuna ta ei ole saanud teha seda, olemine veelgi Emmause teel. Lootus uue maailma ehitusest on armetult kokku varisenud.

Väljas maailmas mürisevad uuesti kahurid. Võim, vana paganius, mis kogu aeg peidetud vaid teatud religioosuse või humanse laki alla, astub esile kõiges oma koleduses. Tuhandete inimeste ohverdamine kahetümne aasta eest oli asjatu. Veel enam verd peab voolama. Öitvedate linnad ja allevikud ohverdatakse võimuhimu, auahuse ja rahvusliku uhkuse altariile. Kannatavate meeste, naiste ja laste hädikisid peaksid äratama meid meie isekatest unenägudest, kui meid üldse võib äratada. Kodutute, põgenevate inimeste nutt ja meeleheide peaks muutuma lõikavaks tooniks lõbumuusikas, kui meil üldsegi on südan. Aga kui palju meie tunneme õnnetutega kaasa, kui need ei ole veel meie oma sugulased, sõbrad või meie ise?

Rahvajuhite seas valitseb nõutu olek. Mis juhtub järgmiseks? Kuidas kujuneb järgmine päev? Rahvused ähvardavad üksteist, püüavad petta üksteist. Kogu maailm peab hinge kartusest, mis edasi sünnib. Tuhandet korrad seisame sama kogemuse ees inimõlvede ringkäigus. Meie märkame, kuidas vägivallad sünnitab vägivallad, ja see omakord sünnitab veel suuremat vägivallad. Kas ta on surunud, igavesti maetud hauda, Päästja, Maailmalunastaja? Kas Kolgata ja haud on viimne eesmärk?

Kolmas teel.

Ei, kiitus Jumalale! Nüüd, nagu vanasti Emmause teel, ligineb kolmas, kes võib selgitada meie eksimusi, kes võib näidata meile meie patud, ent ka ilmutada päästeteed. Ja kui tema räägib, hakkavad meie südamed põlema, just nii nagu neil kaheil järglil.

Mis ta siin tei neile?

Ta süütas nende pimedusse lootusesädeme. Ta oli nii imeli-
(Järg 7. lhk.)

Jumalat kirgastav emaseisus.

Proua kindral Higgins.

Keegi on öelnud: „Kui oleksin kogu maailma ema päästaksin maailma.“ Ema! Kui lius sõna. Kui palju see sisaldab armastust, väimatut andumust, ohvrimeelsust, nobedust ja tööd!

Me ei või täiel määral mõista hea ema tähendust julgust, mida ta esindab.

Mõni aeg tagasi lugesin maailma kuulsamate meeste ütlusi, ja tähelepanemiseväärne oli, kui suure tunnustuse ja väärtuse nad andsid nende ema tarkusele ja armastusele.

Eriti sügavasti mõjutas mind jutustus kuulsast kōne- ja valitsusmehest, kes vaatamata kõigele inimlikule edule — tundis, nagu tal puudus midagi. Midagi puudus ja ta tahtis saada selle tühjuse täidetuks.

Ühel hommikul ta eatas oma sõpradele tema reisile minekust, ja mõned päevad ära viibimisest. Ta sulges oma kontori ja reisis oma lapsepõlve koju, kus ta viibis mõned päevad oma vana ema juures.

Esimese päeva õhtul, kui varjud katsid juba maad, ta istus ema jalgade juurde ja ütles:

„Armas ema. Olen kaotanud midagi oma ülespoole tungimises ja nüüd olen tulnud sinu juurde leidma seda uuesti. Lase mind taas olla su väike poeg. Lase mind paluda oma õhtupalvelid su põlvel ja suude mind, öeldes head ööd, nagu tegid seda minu lapseas.“

Kui palju ongi selliseid inimesi, kes peaksid minema tagasi oma lapseikka ja saama jälle tagasi oma lihtsa usu ja omadused, mis neil oli nende lapseastast.

Hiljuti kuulsin kedagi närvilist ema ütlevat: „Miks läheb minu elus kõik nii pahasti?“

Ta oli liiga väsinud, ja kogu ta elu väljavaade oli pimestatud.

Ta meenutab kedagi mu sõpradest, kes käis kunstinaäituses ja peatus maali ees, mis ku-

jutus tormi. Kui ta seisis selle ees imetledes, mida pilt pidi öieti tähendama, ütles keegi tema ligilad:

„Kardan, et te ei saa pildist öieti aru, kui vaatlete seda sellest suumast.“ Rääkijal oli õigus. Kui ta siirdus teise kohta, kogu pilt muutus ta silmis. Üalalt tulev valgus kirgastus kogu tormipildi. Just seda vajavad väsinud ja lootust kaotanud emad, uut vaatekohta nende igapäevastes asjades.

Sina, armas ema, kes oled ehk just praegu elutormides, oled sa sellises asendis, et võid näha Jumala armu ja lohutust raskustes — tumedal tagapõhjal?

Rääkides emast, pean tahtmatult mõtlema Maarjale, kõikidest emadest suurimale emale.

Ilus joon Maarjas on see, et ta kiitis Jumalat: „Minu hing austab väga Issandat, ja mu vaim on väga rõõmus Jumala, minu õnnistegija, pärast.“ Võin nii elavasti kujutella, kuis ta liikus oma igapäevastes askeldustes, rõõmsasti lauldes oma lapse magama.

Siin mulle meenub, kui suur rõõmuläte kodus on laul. Pilved, kui paksud tahes, kaovad, kui võime laulda kiituselaulu Issandale.

Lapsed kuulevad su laulu. Milliseid laule sa laulad, ema? Mõned teie seast võitlete vahvasti, et säilitada rõõmsat meelt, hoolimata kõigist läbikatumistest ja raskustest. Mäletage, et tõeline muusika saab alguse ainult seal, kus Maarja sai oma laulu.

Maarjal oli ardeid.

„Maarja peitis kõik need asjad oma südamesse.“

Mis asjad? Ma ei katsu sügugi lahti murda tema aardekambril ukse, ent usun siiski teadvat midagi neist asjust, mida Maarja varjas oma südames, sest samad asjad on minu südames. Ema süda on alati olnud ja on jätkuvalt aardekamber, kus varjame:

1. Oma salajased soovid. Meie sihid ja ootused, kui poeg või tütar veel mängib põrandal.

2. Salajased palved, mida tunneb ainult Jumal.

3. Salajase kartuse ja tuska. Missugune ema ei oleks tundnud emaliku kartust ja hirmu. Mõtlema Maarjale, kui ta otsis Jeesust templist ja seda päeva, mil Jeesus ütles: „Kes on minu ema?“

Paljude aastate eest oli Päästearmees lapseõnnistamine. Väike laps pühendati Jumalale. Mõte tulevikul nõuetest, mis võisid koita tagajärjena õnnistamisest, jättis piste muidu nii õnneliku ema südamesse. Aastad möödusid ja väikesest

Võitlev usk.

Tei süda ärgu ehmatagu, uskuge Jumalasse. „Kas need on surunud isiku poolt räägitud sõnad? Ei! See hääl on Temalt, kes elab igavesti.“

Kui tahame lasta neid sõnu haarata meid meie hinge kinnituseks ja lohutuseks, peame võtma neid oma südame sügavusse, korraes uuesti ja uuesti enestele neid sõnu. Kordame neid sõnu igapäev nii enestele kui ka teistele kümme korda. Heitkem magama selles kindluses, mida need sõnad annavad ja kinnitagem endid hommikutel, kui me ärkame, sõnadega: „Teie süda ärgu ehmatagu.“

Tund, millal need sõnad öeldi, oli pime. Ketsemani... Kolgata olid väga ligi. Neid räägiti, kui ees näis raskus. Ütleja teadis, et kurjategija häbistav surm ootas teda, Ta teadis, et sel tunnil Ta peab olema üksik ja mahajäetud. Mahajäetu, ent ometigi mitte mahajäetud; üksinda, kuid siiski mitte ükski, sest Ta ennustas: „Vaata, tund tuleb ja on ju käes, et teid pillatakse laiali ja teie jätate mind ükski; aga siiski ma ei ole ükski, sest Isa on minuga.“ Kui kõik inimlik lohus on võetud meilt, on Jumala ligiolu kallis.

OLGE JULGED!

Neid sõnu ütles armastatud Õpetaja just viimasel õhtul enne oma surma: „Olge julged, sest mina olen maailma ära-võitnud.“

Sama elav usk Temasse, kes on võtnud aset meie südames, on olnud läbi astasajandite Tema laste jõud. See on valdanud nii jõuliselt neid, et nad on rõõmuga loovutanud oma kõik, ja andnud isegi oma elu. Nüüd kirjutatakse, mulle meenu juhtum kristlaste väinamisest Shotimaal. Ühel hommikul kell kuus saabusid väinajad mägestikku, kus elas kristlane oma naise ja lastega. Väike tütar jooksis nuttes ema juurde teatama, et sõdurid tulid ja võtsid isa. Naine võttis oma väiksema lapse sülle, kuna teine jooksis ta kõrval ja läks salga juurde. Mees ja naine vahetasid pilku! Millised pilgud need pidid olema!

„Mu abikaasa,“ ütles mees, „see on päev, millest oleme rääkinud nii sageli. Oled sa nõus, et lahume teineteisest meie Lunastaja pärast?“

„Nõustun südamest,“ oli vastus.

KINDLUS JA USK.

Siis mees usaldas palves oma armsaid Jumala hoolde, kes oli sel hetkel nii tunduvalt ligilad. See oli auline palve, täis kindlust ja usku, nii et isegi paadunud väinajad olid liigutatud. Salgajut kartis, et see mõjutab liiga palju ta mehi ja käsutas anda tuld. Nad viivitasid ja ta ise haaras võõlt oma pistoli ja laskis mehele pähe. Naine kummardus ja kattis ta pea oma rätikuga.

Salgajut naeris: „Noh, naine, mis sa mõtled nüüd oma mehest?“ pilkas ta.

Naine vastas talle vaikelt, kartmatult: „Ma olen mõelnud temast palju head, ent nüüd rohkem kui kunagi varemalt.“ Vahva mees, vahva naine, tõesti Jumal andis sel hetkel erilise armu.

Väinajad on veel nüüdki maailmas, ent sama võitev usk elab ka nüüd alaliselt Jumala laste südames, millesse uskonda nad ka kuulsid. Jumal, meie Isa, seisab kõikide oma töötuste taga ja aitab meid kõiges.

Kui kartus ja varjud kogunevad meie ümber, paluge, et taevane Isa oleks meiega. Ja valguskiired tungivad läbi varjude ja me kuuleme vastust, mis kajanud läbi aastasadade — „Teie süda ärgu ehmatagu, uskuge Jumalasse.“

tüdrukust sirgus neiu, kes Jumala kutse peale, ohvris end misjonitööle. Isa oli tahtlik lubama teda, ent ema ei võinud kogu südamega öelda: „Mine.“

„Aga ema,“ ütles tütar, „sa ise andsid ju mind Jumalale.“ Iga ema võib mõista oma koge-mustest, mis tähendas uus ohvrimeine.

Ehk Maarjagi mõttes nii, nagu mitmed meist tunnevad kuldumist mõlemiseks, et tema laps kuuluvat ainuiksile temale; ent siin on mõte, mis sobib juhtnõõriks igale usklikule vanemale: Meie lapsed kuuluvad Jumalale ja tema tööle siin maailmas. Oh, et võiksime kogu südamega anda neid temale.

TEGEVUSETA KRISTLANE.

TA muutub kritiseerivaks. Kes ei ole kaasas töös Jeesuse eest, on kaasas kritiseerimises. Ja on palju, millest kimi hakata, sest kõigelt maailmas on puudusi ja vigu — ka temal enesel, ehkki ta ei näe seda. Ta näeb vaid pinda oma venna silmas, kuid palki oma silmas ta ei pane tähele. Ta ei ole kunagi midagi head öelda mõnest teisest või teiste asjadest, välja arvatud ainult iseenesest ja oma asjadest. Ja ta ei karda ilustada oma kriitikat selliste väljendustega, kui: „Aga mina ütlen oma arvamist otse välja,“ „Minu iseloom on olla nii õiglane.“

Enna.

Proua kolonel-leitin. Mohell.

„... sinugi oma hingest peab mөөk läbi tungima...“

Noor ema lamab kahvatuna oma voodis. Ta silmis särab suur ja põletav pisar, see on hollanduse ja igatsuse pisar. Just kui ta südames oli puhkenud kauneim ja ennastsalgavaim tunne, emaarmastus, ta kaotas oma armastuse eesmärgi. Noor ema oli saanud pidaeda enesel oma esmaltsündinu vaid kaks päeva. Ta eluküünal oli kustunud vaikselt, sest see oli liiga nõrk elutuuletele. Looduses oli sügis ja tormid olid viinud kõik suvellile. Valge ingel oli vaikselt, nähtamatuna hõljunud õhus ja viinud kindlasse paika oma inimtaime, et ta ei saaks iialgi tunda elutorme.

Ära siis nuta, noor ema, sest sa ei tea, mis oleks kohanud

teda ta teekonnal. „Nüüd mõlaku talvine pakane või öötsugu svivine meri, laps magagu. Tusk ja vaev kaob, see ei häiri ta rahu. Siis talle andke, vanemad, too rahu õndsaima. — Laps magagu.“

Sisemisest sunnist manitsetuna läksin, maal puhkes olles, külastama kedagi ema, keda teadsin olevat tabatud leinast tema mehe surma puhul. Palusin kedagi, tolle pere-ema tütavat, tulla ühes minu-ga. Tundsi me, et meid võeti südamlilkult vastu. Meid viidi kohe avarasse, ilusasse tuppa, kuhu jääme, kuni kohvi oli keedetud. Ütleisin prouale oma kaastunde sõnu ta abikaasa surma puhul. Pisarsilmil ta jutustas meile oma mehe haigussest ja surmast. Siis me kõne-lus kaldus proua kolmele lap-sele. Kaks neist, tublid ja ter-ved, jõid meiega seltsis kohvi. Proua eemaldus vähe, et tut-vustada meile ka oma kolmast tütart. Ta tuli, talutades oma 18-aastast tütart ja ütles: „Ta on mu esimene laps.“ Ütleisin talutades, sest vaatamata oma vanusele, ta jalad ei kandnud teda ja ainult siis, kui teda talutati, ta võis seista oma jal-gadel, muidu ta käis põlvili. Märkasin, et sellel lapsel puu-dus veel tähtsamaidki võimeid,

Päike või küünal.

Major C. F. Dahl.

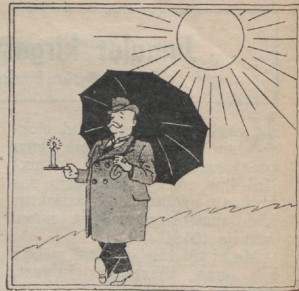
Ei ole kedagi nii rumalalt, et ta võiks ilma päikeseta hakkama saada, nii kui mees juu-resoleval pildil. Oma suure vih-mavarjuga varjab ta ära päike ja mõtleb, et ta oma väike küünal seda täielikult asendab. Sealjuures ei pane ta aga tä-hele, et ta ikkagi päikese val-gust kasutab. Ta meenutab poisikest, kes ütles, et kui tema oleks Jumal, laseks ta kuu pais-ta päeval, kui muidugi juba valge on, aga päikese öösel, kui on pime.

Ta sarnaneb aga paljudele inimestele, kes ütlevad, et ne-mad ei vaja Jeesust ega ristiu-sku, kuna nad iga päev kasu-tavad ristiusu edusid, Jeesus ütles, et tema on maailma val-gus ja kõikjal maailmas võib tänapäeval näha, kuidas tema on valgustanud maade ja rah-vaste sotsiaalset elu. On imes-tamisväär, et jumalasalgaljad, oma mõistuse ja parema tead-misele vägivaldala tehes, ei taha seda näha. Et see valgus ei ole täielikult maad võtnud ei olene mitte sellest, et tema ei võiks veel suuremat valgust tuua, vaid sellest, et teda katsutakse varjata mitmete abinõudega. Peaks olema igale mõtlejale arusaadav, vaadates praegust aega, et Jeesuse ja ristiusu väljatorjumine põhjustab mit-mesuguse pimeduse, mis ikka enam maad võtab.

Nii kui kuu, mis meid öösel valgustab, oma valguse päike-selt saab, nii on ka suurem osa tsivilisatsiooni hüvesid enam-vähem Jeesuse ja ristiusu val-guse refleksi. Keegi rootsi kir-janik kirjutas hiljuti: „Inime-sed ütlevad end küll võivat olla

head ja kasulikud ilma usuta, ja teatud määral võib see ka olla tõsi. Aga kui passiivsed on siiski sellised inimesed! Või kas on kunagi kuulnud, et jumalasalgaljad ja vabamõtlejad, milliseid siiski peaks olema nii palju maailmas, on alustanud mingisugust heategevat tööd, mingisugust abistamis- ja pääs-tetööd, külastanud haigeid ja lohutanud surijaid? Ei, kui otsustada tegude järgi, siis osu-tavad kristlusi nii heaks kui mõistlikuks.“ Tõesti, väga selge fakt, aga siiski väidetakse, et ei vajata kristlust. Milline oleks aga meie maailm ilma selleta!

Ei või muidugi väita, et ei oleks midagi head seal, kus Kristust ei tunnustata. Küünal mehe käes pildil oleks väga kasulik kui ta sellega pimedasse keldrisse läheks, kuigi see on naeruväärt kui ta seda kannab väljas päikese valguses. Keegi misjonär, kes oli palju aastaid olnud paganamaal, oli teel kodu-maale. Ta ei olnud teadlik, et tema äraoleku ajal oli arene-mine nii kaugele jõudnud, et laevas juba elektrivalgus oli, ja sellepärast otsis ta pimedat tul-le oma asjade hulgast välja küünlaotsa, mille valgusel ta sooritas oma tööd, kuni laeva teenija sisse tuli ja tema suu-reks imestuseks elektrivalguse süütas. Küünal oli olnud hea ja tarvilik kui ei olnud paremat valgust, aga arusaadavalt kus-tutas ta selle ära, saades suu-rema valguse. Loomulikult ei rahuldud meie küünlaga, kui võime saada suuremat valgust. Paljud aga tahavad rahulduda mitmesuguste väikeste „val-gustega“, kuna Jeesus pakub meile oma täieliku valgust.

Jeesus maailma valgusena ei valgusta aga mitte ainult so-siaalset elu. See tuleb vast tei-se järjekorras. Ta tahab eel-kõige valgustada iga üksikut inimest ja sellest levineb vast see valgus kaugeemale. Mitte ainult maailma seisukord ei ole pime. Inimeste sünged nõud tunnustavad seesmisest pime-dusest ja teod, mida Piibel kut-sub pimeduse tegudeks, teevad seda veel enam. Kõik „rahva-valgustus“ ei või tuua valgust inimese hinge, kui palju see ka mõistust võib valgustada. Kõik see, mida valguseks peetakse ja seda ehk ka enam-vähem on, on siiski, võrreldes Jeesu-sega ja selle valgusega, mis tema toob inimese ellu, ainult kui küünal päikese kõrval.

Meie kõik vajame Jeesust. Ilma temata on elu pime ja surm pime, maailm pime ja igavik pime. Meie ei vaja teda mitte ainult universaalse maa-ilma õnnistegijana, vaid isik-liku Ärapäästjana. Sellisena võtame teda vastu isiklikult uskudes temasse ja tema val-guse tõelist suurust näeme vast järgides teda ja tema sõna õpetusi. Siis saame aru tema sõnade tähendusest: „Kes mind järgib, see ei käi mitte pimeduses, vaid temal on elu valgus.“

nagu rääkimine ja mõistuse valgus. Ena asetas teda toolile istuma. Tüdruk vaatas meid ja naeratas. Naeratasime talle vastu nii südamlilkult kui os-kasime. See oligi kõik, mis võisime teha vastastikkui, sest ta ei võinud rääkida. Naeratust aga ta mõistis. Emagi vaatles teda kaastundliku armastusega ja silitas õrnasti ta pead. Ka teised lapsed kohtlesid teda armastuses. „Millal te laps jäi haigeks; teate, millest see juh-tus?“ küsis emalt. „Ta on ol-nud haige sündimisest peale, ehkki me mehega ei teadnud seda siis. Kuidas võisimegi mõ-telda midagi sellist, sest ta oli ju meie esimene laps. Olime

tema üle eriti rõõmsad. Hoid-sin teda oma parema oskuse kohaselt. Kiimne kuu vanuselt ta äratas minus kahtlust ta arenemises. Viisin teda arsti juurde, kes tõendas, et laps on rumal ja jääbki selleks. Mu südant täitis siis suur tusk. Oli, nagu mөөk oleks tunginud läbi mu hingest. See oli meile raskeks koormaks, eriti minu-le, kes emana pidi alati olema ta juures. Oli tarvis vaid alis-tuda ja kannatada. Hoolimata sellest, et temaga on palju vaeva, ta on meile armas, sest ta on alati rahulik ja vaikne.“ Seda märkasimegi ta naeratusest. Ena pilk oli eriti hell, vaadates oma südame valu-

„Ja viimsel päevil sünnib,“ üt-leb Jumal, „ma valan oma Vaimu välja kõige liha peale, ja teie po-jad ja teie tütreid hakkavad en-nustama ja teie noored mehed näevad nägemasi ja teie vanemad näevad unes unenägusid.“

Ja sünnib, et igalüks, kes appi hüüab Issanda nime, see pääseb.“

Ap. teg. 2:17, 21.

lapsel. Nüüd mõistsin, et surm ei ole suurim eluraskus ja siis ei pista mөөk kõige va-lusamalt. Elus võib olla palju raskeid kandemaid ja surm oleks vaid tervitatud vabas-tajana.

Sina, armas, läbikatsutud ema, kes oled kannatusekoolis õppinud alistumise ja vaikes kannatamise kunsti, oled saanud anni taevast. Nõnda kuus on me päev, uuendatakse ka me jõud, töötab meile Jumala sõna.

Ettevalmistus kiituseks.

Kindral George L. Carpenten.

Vanas laulus „Arva kokku, kõik mis Jumal teind, Ja ta armastusest imetlema pead“ on hea mõte, sest õnnistuste kokkuarvamine juhib meid kiitusele. Kiitus ja tänu peab käima alati enne mõjuvat palvet. Au andmine algu enne palumist.

Tänuelik süda on soe süda. Enamik meist teab, kui kerge on saada leeki hästi soendatud pilbastest.

Vana võitleja, kes arvas kokku oma õnnistusi kuni ta tahtis hüpata üle platvormi ääre“, tundis saladust. Tema kiitus ja tänu tekitab energiat, ja me kõik vajame energiat, kui tahame viia võidule Leegitseva Südamede Ristiretke, mis kestab Ülestõusmispuhadest kuni Nelipühini.

Mitmed meist on juba tegevad mitmesuguse tööga. Pean tunnistama, et mul on vähe lootust, et need võiksid palju korda saata, kes veel ei ole alanud tegema midagi Kuningriigi heaks. Sellepärast me vajame enam indu, enam südameenergiat, rohkem rahuldamatust asjadega praeguses seisukorras. Ettevalmistus kiituseks aitab meid.

Mõtelge minevikule, kui arvate oma õnnistusi; mõned peaksid mõtlema oma vanemaile, mõjule, mis kujundas teie elusid, kristlikule tagapõhjale, mis tähendab teile enam kui oskate hinnata seda, ja teised mõtlevad päevale, milal astusite suurest pimedusest Jumala valgusesse.

Mõtelge praegusele ajale, arvates kokku oma nüüdsed õnnistusi, füüsilisi, vaimseid ja vaimlisi.

Mõtelge tulevikule, hästi silmas pidades teinud, juhtmeid ja Kristusest tunnistamist, mis nõuab teilt teie parimat.

Selles edasi-poolle-vaatamises Jeesus andis ülima eeskju, kui Tema ei pannud häbi miskikski ja kannatas risti rõõmu eest, mis temale oli seatud.

Tehke kiituse- ja tänuandmist oma igapäevaseks harjumuseks. Kui olete alanud sellega, et te taha enam lakata kiitmata ja teie süda püsib leegitsevana. Ma tahan Issandat tänada igal ajal, Tema kiitus olgu alati minu suus.

Emä väike abiline.

Võin ma aidata sind täna milleski, ema.“

Ta pani oma pea viltu ja naeratas, nii et lohk ja põses muutus veel sügavamaks.

„Kas mu poja tahab aidata mind?“

Emä mõttes vähe. Mis tööd ta võiks anda? Ta võttis teda käekõrvale — tegi tarvilikku ettevalmistusi ja siis nad rääkisid juures sellest, mis vaja teha juurvilja-aias. Mõtle, kui Antsuke võiks aidata ema! Kõik umbrohi vajab kirkumist, ja kui porgandid mõnes kohas kasvavad liiga tihedalt koos, võib sealtki võtta mõni ära.

Antsuke oli uhke. Ta võttis ema väikeste käru. Millegagi on vaja viia umbrohi ära. Tõsise meelga ta läks oma tööle.

Käru sai aga liiga ruttu täis. Ta kummardus ja vaatles umbrohtu. Kui ilus see oli! Juured lõppesid punakaskollase otsaga. Ema pidi ennem nägema neid, võibolla nad kõlbaksid toiduks kodujänelestele?

„Ema!“ hüüdis väike Ants, „kogu see rida on valmis. — Kas kodujänesed võivad süüa seda umbrohtu, ema?“ Ema seis is kokkunut ja vaatas kärule. See oli täis tema ilusaid porgandeid, — iga üksikut oli Antsuke väljakitkunud.

Väike Ants tundis, et midagi ei olnud korras.

Kaks suurt, imestavat silma vaatasid uurivalt emale. Ta tundis end korraga nii väiksenä oma käru kõrval.

„Vii aga neid pealegi kodujänelestele, Antsuke.“

Ema naeratas.

Ta pöördus. „Kas on veel midagi, milles võin aidata sind, ema?“

See tuli peagu palvetades. „Ja, sa võid võtta oma väikese labida ja võid kaevata ning hakkida maad. Siis pane sinna uued porgandid ritta. Kui need kasvavad, võid sa hoolitseda nende eest. Mõtle,

võtmisel, kuigi see oleks raske ja valu tekitab. Kroon muutub aga palju ilusamaks, kui olemine vastupidavad lõpuni ja kui teeme läbi sisseastumiseksami taevasse. Milline auline ülendus on see südamele, mis valutanud nii sageli, silmadele, mis nutnud nii tihti ja usule, mis pidanud sageli kannatama võitluslöökidest, kui neid viiakse pühade pärandusse valguses!

Antsuke võib kasvatada sel suvel emale juurvilja.“

Uhkusega tõukas Antsuke kärut oma ees. Oh, kui tore! Ta mõtles isa sõnadele: „Ja, meie mehed, Antsuke, peame alati aitama ema.“ Siis ta pööras pooleldi ümber: „Sest meie olemine tugevamad kui ema.“

Ta haaras tugevamini kinni kärust.

Kui ema heitis end õhtul väsinult magama, kuulis ta poolones väikeste inglihäälte sosistamas:

„Võin ma aidata sind milleski, ema?“

Talle näis, et Antsuke käru on täis ilusamaid roose. Talle näis, et isa kummardus nende kohal, võttis ühe roosi ja ütles: „Antsuke, me olemine tugevamad kui ema.“

Küll Antsuke varsti õpib vahetegema umbrohu ja teiste kasulikkude taimede vahel. Siis ta küll hoolitseb nende eest ja kasvatab neid armastuses emale. Siis idaneb ja ka soov:

„Võin ma aidata sind milleski, ema?“

On vaja täita oma kohuseid ja mitte muretseda tagajärgede pärast.

Otsid sa kõrgust ja suurust? Sind õpetab taim. Mis tema tahtmata on, ole sina tahes — see öis.

Tee head tarkusega! Ära edenda oma heateoga laisklemist ja joomist.

Nende tulevik, kes Jumalaga käivad, on ilka auline, ka siis, kui seal tumedad pilved liiguvad.

Üks Jumala teenistuses olevaid õpetajaid.

Ebaõnnestunud lootused on nimi ühele Jumala õpetajale, ja sellel tõsiselt kasvatajalt saame mitu etu kallimat õpetust. Üks neid õpetusi on, et maailm ei loodud mitte ainult meie tarvis ja et meie kaotus on sageli mõne teise kasu. Teine õpetus on, et sageli meie kaotused on meie suurimad kasud. Meie olime ise valinud enestele tee; ent see oleks kindlasti viinud meid hukatusse, ja Jumal ei oleks võinud saata meile raskemat karistust kui meie enese tahtmise läbiviimine oleks kaasa toonud;

Sellepärast siis Jumal tõmbas kriipsu meie plaanidele ja sundis meid pöörama ümber. Algul nutsite kibedasti, ent hiljem märkasime, millest kõigest saime hoitud ja õnnistasime seda kätt, mis meid hoidnud sellest. Oh, see on imelik kool, mida jumalik tarkus on asutanud ja mille ülemjuhataja on taevase Isa armastus. Ta ei hoia kunagi vitsa, kui ta näeb, et ta laps on hädaohus saada ärrikutud. Tema viinapuu nuga lööb sügavasti, ent viinamarjakobar muutub seejärel vaid suuremaks ja marjad magusamaks. Kui Michel Angelo nägi marmortükki mudas, ütles ta: „Selles marmortükis on ingel, ja ma toon ta sealt esile.“ Tema haamer ja peitel ei saanud rahu, emme kui ingel seis valmis. Samuti toovad lõigid Jumala haamriga, mida nimetatakse vastoludeks, esile taevaseid vilju: usku, rahu, kannatlikkust, kaastunnet ja seda armastust, mis on osadus Jumala iseloomust.

Varsti lõpeb meie kooliaeg; semester läheneb kiiresti lõpule. Ärgem siis olgem hoolitsetud oma ülesannetes, kuigi see oleks vahest üsna raske, ja painutagem end karistuse vastu-

Lase valgus elada su südames!

„Teie olite ennemuiste pimedus, aga nüüd olete teie valgus Issandas.“

(Evea. 5:8)

Evessus oli kuulsaimad ja ilusamaid linnu. Tema Diana tempelise rändasid tuhanded ja jälle tuhanded, kellele Paulus kirjutas julgusega: „Teie olite ennemuiste pimedus.“ Ta ei kirjuta, et nad kõndisid pimedus, vaid et nad ise olid pimedus. Sellega ta nagu tahtis öelda, et evelaste seas ei olnud ainustki tõelise valguse kiirt.

Meie aeg nimetab end valguse ja hariduse ajaks. Ta on läinud kaugemale varematest aegadest oma enesekituses ja enesujaldamises. Nad arvavad olevat saavutanud valguse haritpu. Kuid mis ütleb Jumal meie mõistuse valguse ja meie tarkuse kohta, mille üle oleme nii uhked, et laseme seda varjata Jumalat ja asetame Kristuse kuskile kõrvallisse nurka? „Teie olete pimedus“ kostab kohtuniku otsus.

Ent kui auline, et muudatus võib sündida ja „Teie olete pimedus“ asemel võib öelda: „Nüüd olete teie valgus Issand.“ Küsitlemel, kuidas võib sündida selline muudatus. Prohvet ütleb: „Tõuse üles, saagu sa valgustatud, sest sinu valgus tuleb ja Issanda kirkus paistab su üle.“ Sa pead saama äratatud oma patuunest. Issand peab näitama sulle, millise kurnistiku juures sa oled ja milline hukatus saab sulle palgaks. Mitmed ärkavad küll, ent ei lahku siiski oma pimedusest. Mis kura, arvad sa, oleks kadunud pojal olnud, kui ta ei oleks otsustanud: ma tahan üles tõusta? Vaid sel viisil ta võis saada kasu rikkalikust isa armastusest ja saada uuesti vastuvõetud pojana. Samal viisil peame tõusma üles oma patuülest, kui Kristus võib valgustada meid.

Meie saame valguseks Issandas. See peab apostel Pauluse sõnade järgi ilmnema kahe viisil. Kõigepealt peab meie kõndimise valguses ja meie igapäevases elus kandma headuse ja õiguse vilja. Meie seisukord Jumalale peab olema õiglane, nii et meie palvele, meie piibli lugemine ja tunnusused on täiesti puhastatud variseerikust hapatuignast. Püha Vaimu kaudu peame muutuma õiglastemaks oma otsustes kaasinimeste kohta meie nõudmistest nende suhtes ja oma kohuste täitmistest nende vastu. Ja lõpuks paneb headus ja halastus oma pitsati meie elule.

Kel on ühendus Jumalaga, ei või olla ühenduses pimeduse

Vaata su Jumal!

Mis puudub meie maailmal? Öeldakse, et kõik on pahempidi pöördud. Enamik tunnistab kindlasti, et palju asju on viitunud, niihästi üksikute elus kui mitmes ühiskondlikes ettevõtetes. Süntomid näitavad haigust, kõlblist kokkuvärisemist. Katsed, mida tehakse maailma murede vähendamiseks, näivad kaasaaitavat nende paljudamisel. Lootusetu fatalism valdab suurt inimmassi, kes katsub vähendada muresid, mõttes: „Selles asjas ei või midagi parata,“ ja nii nad pühenduvad mängudele, joomisele ja prassimisele, kuna teised vaatavad etteheiltvalt pealt.

Teame, et maailm on kadunud, ja on seda jätkuvalt, seni kui ta ei pöördu Jumalale. Sellepärast olgu meie sõnum ja meie lakkamata manitus: Vaata su Jumal!

Maailm on lahutanud ennast Jumalast. Kuuldakse küll tema nime nimetamist, ent teda ei kardeta ega armastata enam. Tunnustatakse tema olemasolu, et siis jälle ignoreerida teda. Tema juurde ei tulda alandlikus ja kahetsevas vaimus, vaid talle öeldakse karme sõnu ja teda süüdistatakse isegi raskuste ja kurvastuste pärast, mis on tagajärg inimese rumalusele ja patule. Sellega et maailm on kaotanud Jumala, on ta kaotanud ka oma tuleviku. Ei ole mingisugune liial-

duis öelda, et inimesed lähevad nüüd oma teed täiesti Jumala plaani vastu ja et liha himud, lõbud ja ajavited kummardatakse selle asemel, et peaksimus kummardama Jumalat aukarjuses ja alanduses.

Et inimesed kaotavad Jumala, toob kaasa iga tõelise ideali kaotust. Eesmärgist ja sihist kaldutakse kõrvale, pühad asjad rüvetatakse isikliku auhnusega, jumalakartust põlatakse või kasutatakse valesti. Meel paadutakse kui tõeline usklikkus sureb.

Peame tulema tagasi tõelisele arusaamisele Jumalast. Peame tundma kurvastust suure jumalakartumuse pärast, millesse maailm on langenud.

Vaata su Jumal! Ta on ainus tõeline jõud maailmas, ainus läte inimlikule vendlusele ja kristlikule ühingule. Kus Jumal on, seal ei või valitseda vaen ja lahkemeel, seal ei või ka puududa ligimesearmastus. Jumal peab olema eesmärk meie kodudes, seal kus algab tõeline jumalakartus.

Vaata su Jumal! Kas ei ole selge, et vajame teda enam kui kunagi ennem? „Kui Issand ei ehita maja, siis näevad hooneehitajad asjata ära.“ Jeesus on kindel kalju, ja tema kaudu meie hing võib saada uuendatud, meie jõud ja meie usk kasvatatud.

Emadepäev.

EMADEPÄEV, see suur pidupäev, on määratud vaid emadele.

Enna süda on nii õrn, iga väikseimgi tunne paneb selle nii erilisel värisema. Kõik omaksed, kes on lähedal, väiksemast kuni suuremani, rõõmustavad armast ema.

Kõige väiksem, kes istub esimest aastat koolipingil, on joonistanud paberile ilusa lille. Väike käsi on kirjutanud: „Armsale emale,“ „Jumal, tasu

viljakandmata tegudega. Ja, see on meie püha kohustus kristlastena praegusel ajal, kui uskmatus, vale ja häbematus tõusevad tõe vastu, tunnistada veel julgemat kui seni ja näidata oma eluga tõelist kristlaste iseloomu.

Sellepärast lase päästja selge valgus elada su südames, et su elu, su sõnade ja kogu su olemine kas tõmbaks maailma Kristusele, või kui ta ei taha seda, siis ilmutaks ja mõistaks hukka nende pattu ja ülekohtu.

Ole kannatlik teiste vigade ja nõrkuste üle.

1. Mida inimene enese või teiste juures parandada või unustada ei suuda, seda peab ta kannatlikult kandma seni, kuni Jumal seda teist korraldab.

Seniks mõtle, et nii võib-olla ongi asi kasulik meie kannatliku meele kasvatamiseks, ilma milleta ka meie teod eriti head ja tähtsad olla ei või.

Säärase takistuste juures pead sa aga usinasti palvetama, et Jumal sind päästaks ja aitaks kannatliku meeleaga oma risti või teiste nõrkusi kanda.

2. Kui sa oled kord või paar kedagi manitsenud või hoiatanud ja see ei ole ennast muutnud, siis ära temaga enam jagele, vaid jätta asi Jumala hoolde, et Tema aitaks inimeses võimule pääseks. Jumal oskab ka kurja heaks muuta.

Õpi kannatliku meeleaga kandma võõra inimese nõrkusi ja pahesid; sest ka sinul on palju vigu, mida teised sinu juures kannatama peavad.

Ega sa ennastki saa niisuguseks teha, nagu sa meeleldi sooviksid, kuidas siis võivad kõik teised inimesed särasood olla, nagu sina sooviksid.

3. See ongi meie viga: teisi tahame näha täiuslikena, aga omad vead jätkame parandamata.

Heal meelel näeksimel, et teisi rängasti karistatakse, aga ise soovime jääda karistusetu.

Meile on ebameeldiv, kui teistele palju järele antakse, aga me ei taha, et meile midagi ära öeldakse, mida palume.

Heal meele soovime, et teisi kõvade seadustega sunnitaks, aga ise me ei soovi mingil viisil piiratud olla.

Niiviisi siis tuleb avalikuks, et me harva oma ligimest nii armastame kui iseenast.

4. Kui kõik oleksid täiuslikud, mida siis võiksim teistelt Jumala pärast kannatada?

Nüüd aga on Jumal asja nii korraldanud, et üks kannab teise koorimat, sest ilma veata, ilma hädaga ei ole ükski. Kellegi ei ole ka iseenesest küllalt, keegi ei ole ükski tark omas asjas; seepärast peame üksteist kandma, lohutama, aitam, õpetama ja manitsema.

Parimaks võimaluseks teada saada, kui kaugele inimene on edasi sammunud voores, on ette tulevad raskused.

Väliselt tulevad pahandused igatahes ei nõrgenda inimest, vaid nende vastuvõtuviisi näitab tema sisemist jõudu või nõrkust.

„Kristuse jälgedes“.

(Algus 2. lhk.)

kult Meistri sarnane, kes oli just võetud neilt, et nad hakkaksid imetlema, kas see ei olegi tema? Ja, tema see oligi. Keegi teine ei olnud suuteline tema sarnaselt süütama tuld nende südames.

Kas inimesel võib olla auliseimat kogemust, kui saada näha oma Päästjat? Kas sellist kogemust võib kirjeldada teiste sõnadega, kui nendega, mida järgrid tarvitasid? Kas meie südamed ei põlenud meie sees?

Mõtle, kui see kogemus saaks paljudatud! Kui ühe ja kahe asemel oleks saajaid ja tuhandeid, kes tunnevad Jeesust ja saavad temast süütatud! Miks ei võiks terved rahvad saada osalisteks tollest kogemusest? Mis juhtuks siis? Usun, et igaüks meist mõistab seda selgitusteta.

Tagajärjed.

Jutustus räägib meile, et need kaks vahetasid oma mõtteid selle kohta, mis nad läbi elanud. Oma mured nad olid jaganud teineteisega, samuti oma pettumused. Nüüd peab tegema oma uut kogemust viljakandvaks. Teised järgrid peavad saama teada, mis nad on kogunud, ja see peab sündima võimalikult kiiresti.

Oli hilja õhtul. Näilikut need kaks olid otsustanud ööbida Emmauses. Ent selle kogemusega, hea uudisega põlemas nende südames, nad ei võinud oodata homseni. Ei olnud juttu väsimusest või puhkusest. Nad pidid minema tagasi oma selt-siliste juurde nii ruttu kui võimalik. Kohe nad läksid teele ja rattasid viima Jeruusalemma häid sõnumeid. Mis väärtus ongi heal uudisel, kui sellest ei saa rääkida? Ja kui lisaks sellele on veel imelik uudis, väga oodatud uudis, siis peab väga tõttama. Kui uudis on vananenud, tal ei ole enam väärtust, ja kui ta ei ole enam imealine, ei taha meist keegi minna üle kümne kilomeetri õõsel, et jutustada sellest teistele. See oli uudis, kõigi aegade suur uudis, mis on sama hea käesoleval aastal kui see oli siis: Meie oleme näinud Jeesust! Ta on üles tõusnud!

Kui oleks palju südamed, kellele see uudis oleks elav, siis maailm ei oleks tänapäev selline, millisenä näeme seda. Kui kõik, kellel olud läbeldamine, kõik, kelle südamed on süüdatud, kõik, kes omavad selle suure uudise, läheksid ja jutustaksid sellest teistele, siis saaksid veel paljud südamed süüdatud. Tunnistajad leegitseva südamega, kes näitavad teistele valgust ja igavest valgust, on maailma päästajateks. Neil on uudis, imelik uudis ülestõusnud Päästjat, just see uudis, mida meie õnnetu maailm ootab. Kas meil tõesti on uudis? Kas see põletab meid? Kas meie peame kiirustama, et jutustada sellest?

Leegitsevad südamed.

Tee välja pimedusest.

Kuidas inimesed, kes on suures pimeduses, saaksid abistatud? Kuidas võiks elustav kiir tungida neisse, kes on meeleheitel oma kolgatakoorma all? Kes toob rõõmu ja elu sõnumit meie noorsoole, kes tantsupõrandail ja kangete jookidega mürgitavad oma hingi, neile, keda põletatakse võdrastest tuledest, kes ohverdavad oma lapseuse, oma puhtuse, oma mehelikkuse, oma naiselikkuse, oma tulevikulootuse madalate hümide altarile?

Meie peame süütama vastastulesid! Peab äratama ellu igatuse, mis on tugevam lõbedihumusest, võimust ja enesekuulsusest, ent mis võib ka kiskuda tulest neid, kes on peagu põlenud ja vingerdavad kahetsuses ja meeletehes.

Süüta uuesti Jumalariigi tulesid!

Põlevate südamate sõnum võib tuua maailmale päästet, Südamed, süüdatud Kristuse armastusest.

Mispärast on nii vähesed, kes tahavad võtta omale vaevaks seda, mis järgrid võitsid? Kas sellepärast, et ei oleks läbi elatud nende kogemust? Kas oleks sellepärast, et puudub kontakt Jeesusega? Trammid ja elektrirongid meie linnades peavad olema ühendatud jõuajamaga, muidu nad peatuvad, ja reisirajad lahkuvad. Kuidas on veid kirikutega ja koosolekuruumidega? Kas meie, kes ole-

me vastutavad teenijad seal, peame selget ühendust clava Issandaga.

Kas kontakt puudub?

Kui need ruumid on tühjad, mis peaksid olema täidetud, siis meie ei või süüdistada ainult maailma tõmbejõudu, lõbusid, sporti, sõbru ja kiusatusi. On olemas teine väga tõsine põhjus, mis peitub sinu ja minus. Kui meie näitame, et omame kristlikkuse, mis on nii hea, õnnetoo, soojendav, et kõik hakkaksid ka igatsema selle järele, siis saabub uus aeg inimkonnale, kes peagu kaotanud lootuse. Ja me näeme seda siis ka meie kirikuis ja palvlates. Kui uus lootus hakkaks leegitsema meis, siis võiks meie kohta öelda, nii nagu öeldi ühes kohas, kus ärkamine oli puhkenud: „Imelik, selle ärkamisega ei ole vastpäästetud, vaid eriline julgus, mis on silmapaisteiv ja on haaranud vanu lugijaid. Nad helistavad inimeste kodusse telefonil, kõnetavad inimesi tänavail, kutsuvad neid oma kodudesse. Ja koosolekutel on peagu võidujooks, kui on võimalus tunnistamiseks.“ Siin meil on leegitsevad südamed.

Meie teame küll, kuidas me tahaksime, et oleks, ja kuidas võiksim saada seda. Ent kaheldakse ja ei taheta maksta täishind. Võib-olla kord nõutakse meilt siiski hinda, ilma et saaksime oma enese tahtmise kohaselt.

Teateid Tallinna II korpusest.

Saabunud kevadel seistes uute võimaluste lävel, vaatame viivu tagasi möödunud. Vaatamata ebaharilikule talvele ja erakorralisele ajale, on töö ja pingutus õnnestunud kõigiti rahuldavalt. Kui oleme näinud rõõmustavaid võite, ei ole see meie jõu ja töö tulemus, vaid Jumala rohket õnnistuste ja abi kaudu antud rõõmustus. 12. märtsil oli võimalik kontsert metodisti I koguduse laulukoori kaastegevusel. Koori juhatas O. Luusmaa. Sellel õhtul oli meie ruum hoopis väike, et võimaldada sissepääsu kõigile soovijatele. 4. aprillil kõneles vend Madasson. Et ta kõne oli läbiõimitud paljude elamuste kirjeldusega, oli see eriti õpetlik ja huvitav. 6. aprillil korraldatud laulu- ja muusika-õhtul, peale muu kava, laulsid meie head sõbrad, õed Lilienthalid, meeldivaid duettlaule.

Koduühingu talvise töö tulemustest ja äriimeeste annetest korraldasime korpuse töö abistamiseks kolm väljamüügi-õhtut. Esimesel õhtul kuulsime

I korpuse seltsilistelt palju ilusaid laule, kuna kirjakõha V. Piiblist rääkis leitnant V. Puusepp. Teisel õhtul olid meil külalisteks Viladelvia koguduse juniorid, esinades mandoliinidel mitme ilusa muusikapalaga. — Väljamüügi hea kordamineku eest avaldame südamlikku tänu Koduühingu liikmeile, annetajatele, arvukale osavõtjate hulgaile ja külalistele, kes need õhtud oma laulude ja muusikaga eriliselt kauniks kujundasid.

Ka on meil olnud suur rõõm paluda mõne hingega, kes otsisid päästmise rahu ja õnnistust. Jumal kasvatagu oma Püha Vaimu valguse jõuga kõike mõõndunud talvel külvatud seemet. . . . Taevariik on sinepiivakese sarnane, mis mees võttis ja külvatas oma põllule. Mis küll kõige vähem on kõigist seemneist; aga kui see saab kasvanud, siis on tema kõige suurem aiarohutude seast ja saab puuks, nõnda et linnud taeva alt tulevad ja teevad pesad tema okste peale.“ Matteuse 13:31,32. Valdur Muul.

Kui „Titanik“ hukkus.

Kui „Titanik“ saatis välja oma hädasignaali üle pimedada öö, oli aurulaev „Kalifornia“ lähimal õnnetusele. Kui masinatele oleks pandud täishoog, siis oleks võtnud vaid poolteist tundi õnnetuse kohale jõudmiseks. Järeleuurimisel tunnistas kapten ise seda.

Siiski „Kalifornia“ ei tulnud kunagi sinna.

„Miks te ei tüürinud õnnetuskohale, kui kuulsite hädasignaali?“ küsis kohtunik. Kapten väeluse toolil. Lõpuks ta pidi siiski tunnistama tõtt:

„Kartuses jäämägede eest meie olime paigal; meie olime kustutanud tuled ja meil ei olnud auru.“

See oli põhjus, miks „Kalifornia“, mis oleks võinud jõuda õnnetuskohale enne, kui „Titanik“ hukkus, ei tulnud sugugi õnnetuskohale ja ei päästnud ühtki inimest.

Ei olnud tuld, ei olnud auru, keegi ei saanud päästetud!

Maailm ootab kuulata sõnumit ülestõusnud Päästja kohta, tunnustas sellest, kuis ta kohtas meid. Vend, õed, sõnakuulataja, kogudusevanem, muusikant, laulja, koguduseliige, päästesõdur! Kas su süda sinu sees on hakanud leegitsema? Või kas sinu tunnustus Kristuse kohtujärje ees peab olema kord: Mul ei olnud tuld! Mu süda ialgi ei põlenud. Mul ei olnud sõnumit viia.

(Algus 6. lk.)

Su palved on kui õrnad, ilusad niidid ta õimber. Ja kui valgeneg emadepäeva hommik, su laps vaatab kui teised kiirustavad, viies rõõmu emale ühes lilledega ja lauluga. Igatus valdab teda, Emma suur armastus meenub talle võimsasti. See põhjus, mis ajas teda kodust ära, emale ema palvest, kõrvaldatakse kord.

Kestev usk, palav palve ja tegutsev armastus annavad jõudu vastupidada raskeimais läbikatsumis.

„Sõjahüüü“ müüjate nimestik.

Nr. 128 — märts 1940.

Ohvitserid:

Kapt. M. Bles 138, leitn. H. Olo 75, leitn. V. Puusepp 61, kapt. V. Muul 50, kapt. J. Padar 37.

Allohvitsersed ja sõdurid:

Sõd. H. Ulevain 100, seers. E. Viikman 90, seers. F. Leemann 60, sõd. E. Kaldoja 45, envoi L. Bakul 40, seers. A. Põntinen 30, sõd. A. Mets 30, K.Ü.S. J. Kanter 25, sõd. R. Sihver 25, sõd. I. Sihver 25, muus. O. Jürgens 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. A. Taffenau 25.

1.

Ess:duur. R. M. 310.
1. Kõigis paigus kõlab sõna päästmisest. Jeesus tõotab anda kallist vabadust. Vaimu sõjariistus, jumalikus väes läeme julgust sõtta, võit on meie käes.

Koor: Rõõmsast' laulem halleluujale Sellel', kes meid lunastanud, ristiltsamba kanna naitades Surmani meid armastanud.

2. Meiega on Jumal, saadan taganeb! Vaatken Jeesuse peale, Ta meid kinnitab. Kõiges hädas julged, surmas kartmata. Jeesus, meie saatja, meid ei unusta.

3. Kaulge, arad hinged, see on teie õnn, Jeesus ise kõik tunneb, teie ligi on. Ta meid patust päästab, krooni pärib see, Kes siin vahvast võitleb kuni lõpuni.

2.

Ess:duur. R. M. 450.
1. Kord pidule koguvad Siit maailma kaartes nad. Ei põhjamaa jääd, ei kummuse rood Neid tulemaast tädistä. Neid eelmist on taevalin, Kus armastud Jeesus on. Igavestest igavest kõlab laulhääli.

Koor: Siit tormistelt meredelt ja kurbuse radadelt Nad ruttavad ka ja jõuvad pea Su sisse Jerusaalem. Neid peigmees ju ehitab Nüüd pruutliku riidega, Siis nad läevad Siionisse suure rõõmuga.

2. Kõll määratu suur see hulk Seal kodumasa radadelt! Ei pätti ega surmi, ei vaenlase hirm Seal rahu sae rikuda. Ei nuttu, ei lehmast, Ei lahkedes kurbavast Kandli hääled helisevad Talle kiituseks.

3. Nüüd värv on lahti veel, Võid astuda eluteel! Kui Kristusest sa läed sisse, siis ka Või pulmas kord viibida. Meil ase on valmistad, Seal armad ju ootavad, Inglikoorid teritavad sissetulijaid.

3.

F:duur. R. M. 458.
1. Mina tean üht maad, kus Jumal on Oma lastel, aset valmistanud, Ja see on meil' kõige suurem õnn, Kes siit hädarüst sinna saanud.

Koor: Seal on rist kadund meist. Kurbus, vaev kõik maha jäävad, Pisarapalged ära kuivavad, Seal kõik hinged Päästja palet näevad.

2. Kas su hing ka ükskord sinna saab? On su süda vere puhtaks pestud? Ükski, kes siin patu sisse jääb, Ei saa taeva uksest sisse lastud.

3. Kallis armuõjegi voolab veel, Mis võib hinge lumivalgeks teha. Kui sa Järelst puhastad end seal, Siis saad viimaks taevarikki näha.

4. Õnnis mõte, mis siin trööstib mind, Et ka mul on seal üks eluase. Jeesus, Iga sedses ootan sind, Tule, vii mind varsti paradisi.

4.

C:duur.
1. Kadund on valu, kahtlus, võitlus, rüid. Igavest lõpnud mure, vaev ja piin. Kadund on kõik, mis mulle valu teeb, Ma sõidan Päästja veri lumivalgeks teeb.

Koor: Nüüd värv rüid ja kullast kroon Ning eluase auuline Mull' selgest armust antakse Seal lõpnud kodumale. Sest Jeesus on mu Päästija, Ta lunastanud mind, Ristil maksis kõik mu süüd. Rõõmu tunnen alati armastuse sees. Ma elan, jah ma elan läite juures.

2. Igavest kadus ajamerre päev, Patuks kus olin, nüüd ei teda näe. Otsisin rõõmu, Jeesus trööstib nüüd. Ta risti peal on kandnud kõik mu patud, süüd.

ILAUULUD

3. Uskmatust kadus, kahtlus, kurbus ka, Ei rahu ilmas enam otsi ma. Kõik see on kadund ja mu Jeesus mind on lunastanud, olen tema verehind.

4. Tulnud on Issand minu südame, Kadund ta ees kõik patutudmine. Temale kuulun mina igavest, Ta on mu kaitsja, kilp, nüüd hõiskan südamest.

5.

Ess:duur. R. M. 132.
1. Üles, veres pestud sõdur, Ära väljal tagane Mõök sul olgu võiduks terav, Issanda eest võitleme.

Koor: Saadan peab meid ikka kartma, Kus me ial viihime, Minnes Jeesusega ühes Viimaks saame võidule.

2. Jumal vaatab meie peale tlevalt, kus taevatroon. Tema on see, kes meid käsib Võtta rist ja võita kroon.

3. Üles, edasi, kõik teime Temale, kes surund me eest. Vaenlast võites julgust läeme Lääbi hädahundest.

6.

A:duur. R. M. 134.
1. Tule, oh Piha Vaim, äna Armuga aitama meid, õnnistud vihmaga ana Sõnale sididust nüüd.

Koor: Oh kuule meid, Jeesus, Kes sa me igatsust näed, Läkita meie nüüd taevast Vägevad eluvee jõed.

2. Täitku su jumalik täius Kõikide südameid nüüd, Sest et sa tahad, oh Jeesus, õndsaks siin teha ju meid.

3. Õnnistus jooksku kui jõgi, Nõnda kui tõotatud on, Voolaku hingest ka läbi, õitsegu taevalik õnn.

4. Jahuta nõrkevat hinge Palavas võitlusehoos, Taevased annid meil' kingi, Jumala templiks meid tee.

7.

G:duur. R. M. 42.
1. Nüüd lauludega hõisates Ma kildan Issandat Ja kõik, mis ta mull' teinud head Ma kõigil' kuulutan.

Koor: See Talle veri puhastab, Jah, see Talle veri puhastab ja kõike uuen-dab. Uuendab. Uuendab. Uuendab. Jah, see Talle veri puhastab ja kõike uuen-dab.

2. Mu hing küll oli kartust täis, Kui valdas teda patt. Ta praegu hõiskab, rõõmustab Ja kidab Jumalat.

3. Maailma au ja varandust Kord mina otsisin, Nüüd aga tema vere sees Ma rikust omandand.

4. Kuis seda saada, käsüd sa, Kes õnne anda võib? Oh tule Päästja juurde, ta Täit õnne anda võib.

8.

G:duur. R. M. 91.

1. Oh minuga nüüd tule, Kõlgeta ristile, Seal allik on veel praegu Nii sügav, puhas see, Et patust vabastada, Seal Jeesus suri ka, Ta tahab ana vägea Meid hoida kurja eest.

Koor: Ta võib täiest' päästa sind, ta võib täiest' päästa sind. Kas sa kahtled veel ennast anda tall' Ta võib täiest' päästa sind.

2. Nüüd täielikku päästet Sull' praegu annab ta, Ja puhastamist patust. Sind võtab vastu ka. Sest siruta käed talle, Sull' allik avatud. Ja vaimu lenda üles, Ta võtab vastu sind.

3. Mis imelise rahu Ma temalt omandand, Ja rääkimata rõõmu, Kui une võidu sain. See õnn on arvanuta, Mis sõidan täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii auulist kingitust!

9.

Ass:duur. R. M. 211.
1. Kui Päästja risti all nutsin ma Paludes, Issand oh halasta. Mind ana rinnale tõmbas ta, Au ta nimele.

Koor: Au ta nimele! Mind ana rinnale tõmbas ta, Au ta nimele!

2. Kolgata veri on päästnud mind, Rõõmu ja rahu nüüd tunneb hing. Jumal on lapseks ka võtnud mind, Au ta nimele!

3. See vereallik mind puhastab, Patudest täiesti vabastab. Ta armust alati küllalt saab, Au ta nimele!

10.

C:duur. R. M. 123.

1. Vaatke, sõbrad, milioonid Julgesõjaväe' hukuvad. Vaenulised leegionid Saada püüvad maad.

Koor: Sõtta, päästesõjavägi, Jumal kutsus teid Saadan, patt ja kurjad väed jätma peavad meid.

2. Vaatke, vaenulised väed Jõudvad ligemal! Kurjus kasvab igapäev, Päästa hiljaks jääb.

3. Meie lipp, see kõrgelt lehvib, Hinged päästetakas. Võitu saame Päästja väega, Saadan taganeb.

4. Pikk ja äge võitlus kestab, Jumal lähedal. Läeme oma Kuningaga — Võit on Issandal.

11.

B:duur. R. M. 34.

1. Suur päästetõõ! Oh rõõmus hüüd, Nii armas, vaimustav. Ta haavadele rohuks nüüd Ja mures julgustav.

Koor: Lippu üles, kõrgel' tõstame, Armastuse päästmise lippu! Me surmani ta all kõik võitleme, Siis läheme taevasse.

2. Suur päästetõõ! See kõlgu Nüüd üle ilmapaia. Kõik taevavilded sest hõiskaku Ja laulku rõõmuga.

3. Suur päästetõõ! Oh piha Tall, Sull' kiitust hõiskame. Sest päästetõõst siin taeva all Me ainult räägime.

Kui hing ei ole ilus, siis ei või ta ka seda tunda, mis on ilus.

Päästearmee järeluurimise büroo.

Otsitakse:

Simo Kondratjeff'i, sündinud 1901. a. Venemaal. 1918.—1919. a. tulnud Eestisse vabadusvõitlejana. Hilisemad teated temast saadud Tapalt 1926. a. Vend otsib.

Palume lahkesti teadaa aadressil: Major C. F. Dahl, Kaupmehe 31—7, Tallinn.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s. ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ihmumisae 30. aprillil 1940. a. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

Kolonel Karl Jerrestam

ja

kolonel David Carlson

Rootsist

külastavad Tallinna teispäeval, 21. ja kolmapäeval, 22. mail.

Koosolekud I korpus ruumes, Sakala 18, kummalgi päeval kell 1/2 8 õhtul.

Kõik teretulemast.

Kui fonograaf tähendaks üles meie kõnelused.

Kuulus inglise filosoof John Locke külastas kord suurvürsti Schafesbury's, kellega ta oli sõbralikus vahekorras. Ta kohtas teda istumas kaardilaua taga. Locke istus mängijate juurde, võttis välja oma märkmiku ja kirjutas midagi. Mõne aja pärast küsis suurvürst: „Mis teie kirjutate?“

Locke vastas: „Kui olen koos meiega, katsun saada nii palju vaheldust ja kasu kui võimalik, ja sellepärast ma kirjutatan kogu teie kõneluse. Kui teie lubate, loen ma teile, mis olen kirjutatud.“ Siis ta hakkas lugema Ta ei olnud lugenud palju, kui nad palusid teda katkestada —

tundes häbi kuulda sõnu oma kõnelusest.

Võiks olla hea kui kunagi, meile teadmatult, fonograaf märgiks üles meie kõneluse ja meie sõnad, ja et me hiljem võiksim kuulda seda. Kas meil sageli ei oleks põhjust häbenemiseks? Aga — üks kõrv kuulab iga sõna, mida räägime. Kuidas läheb küll siis, kui sina ja mina peame andma aru igast sõnast ja kõnelusest, mis meil olnud teistega? Jeesus on öelnud: „Mina ütlen teile, et inimesed peavad aru tegema kohtupäeval igast ühest tühjast sõnast, mis nemad on rääkinud.“ (Matt. 12 : 36.)